

Отворено писмо председнице Владе Србије

поводом текста у Данасу "**Премијерка опет увредила просветаре**"
Није природно да сви наставници имају исту плату
У потпуности сам већ навикла на спиновање мојих изјава и прикупљање јефтених политичких поена на њима у недостатку сопствених идеја и иницијатива, као и на салве беса, мржње и увреда на друштвеним мрежама када урадим или изјавим нешто што не одговара увреженом мишљењу.

Верујем да је моја улога да подижем стандарде, чак и онда када ме одређена јавност

"дочека на нож" због тога. Мој посао је да покушавам и не одустајем од онога у шта верујем и шта сам обећала грађанима Србије, уз сва оспоравања која иду са тим. Баш из тог разлога у неким ситуацијама и о неким темама покушавам да одговорим на оптужбе, иако разумем да су ти покушаји често узалудан посао. Моја реакција важна је пре свега у случају када говоримо о просвети и образовању. Важна је мени лично јер много дугујем неким фантастичним професорима, пре свега у Петој београдској гимназији коју сам похађала и коју и данас волим баш због тих професора и начина на који су утицали на мој живот и развој. Моја реакција је важна и због наше земље, јер је добро образовање без икакве сумње темељ сваког успешног друштва. Ја верујем да наставници остварују трајан утицај на децу.

Када говорим о платним разредима у просвети и када Влада ради на овој неопходној реформи, ја говорим о томе да није природно да свих 80.000 учитеља, наставника и професора има исту плату. Морамо да направимо систем у оквиру кога препознајемо и награђујемо најбоље и то не само новчано, већ и каријерно. Платни разреди су само систем у коме ће се квалитет награђивати напредовањем. Толико.

Оно што је невероватно је што ми у Србији још увек немамо такав систем. Ми немамо систем који препознаје и награђује учитеље и професоре који подстичу таленте код ђака, како би они остварили свој пуни потенцијал. Наш систем не вреднује професора који са ђаком разговара мимо наставе у жељи да га мотивише да уради више, ми не награђујемо учитеље који негују љубав према знању и учењу. Наш систем саботира свако искакање из просека, чак и када то искакање значи мењање навика које нас вуку на доле.

Када говорим о увођењу платних разреда, ја мислим о фантастичним наставницима и професорима који воле свој посао, који поштују младе генерације којима посвећују и део свог слободног времена учећи их стварима које се не налазе у програму, а које су потребне за живот у 21. веку, као што је слобода у изражавању ставова, неговање дијалога, читање или љубав према култури. Какав год да је курикулум и од наставника зависи колико ће деца заиста научити.

Мислим пре свега на професора Душка Обрадовића из Сомборске гимназије који својим напорним радом у оквиру наставних и много, много ваннаставних активности, младе људе из те гимназије подучава Информатици. Захваљујући њему, његовом времену, љубави и напорима, Сомборска гимназија је уз Математичку гимназију лидер. О квалитету и преданости тима у Математичкој гимназији предвођеног директором Срђаном Огњановићем мислим да ни не треба посебно говорити. Мислим такође на професорку Светлану Радловачки коју сам упознала у СтартИТ центру у Вршцу која је својим напорима, временом и љубављу, заједно са тимом људи око себе, направила од Електротехничке школе "Никола Тесла" у Вршцу једну од најбољих школа у том граду.

Они и људи слични њима, данас нису посебно награђени за свој рад нити им је тај успех од стране нас као државе признат.

Мислим такође на наставнике и професоре, какви су, на пример, Радиша Јовановић из Ниша, Далибор Чукљевић из Чачка, Милован Славковић из Краљева, Зорица Бошков из Новог Сада... који су се на сопствену иницијативу пријављивали да учествују у пројекту "Битка за знање" који реализује Фондација Б92, а Влада Србије подржава. Ови фантастични људи нису размишљали о додатном послу који сами себи намећу учешћем у овом пројекту, послу који је ван стандардног програма наставе и за који они неће бити

додатно плаћени. Говорим о људима који су видели прилику да својим ученицима донесу нешто ново, нешто што ће их све заједно инспирисати за веће успехе. Зар не треба да наградимо оне који су одвојили своје време да прођу обуку у оквиру овог пројекта, да раде са децом на иновацијама, да их припремају за такмичења и путују са њима? Ови посвећени људи добиће повећање плата од 10% почев од 1. јануара 2018. године, повећање које ће добити универзално сви у просвети без обзира на уложен напор, љубав и време.

Да се разумемо: овакав систем плата какав имамо данас је одржив. У буџету, посебно ове године када тешке мере финансијске консолидације дају резултате, има средстава да се плате повећају, као што ће бити повећане, и да се повећавају у годинама пред нама, као што ће се повећавати. Али овакав систем није фер. Није фер према већини наставника и професора који су понос професије. Није фер, јер њихов труд и успех нису ни каријерно признати у смислу преласка у следећи платни разред. Овакав систем такође не даје никакву мотивацију новим генерацијама наставника и професора који тек почињу да раде овај посао. Овај систем убија пасију према послу и учи младе људе да се труд не исплати. Да ли смо сигурни да је то земља у којој ће млади људи желети да остану или да се у њу врате?

Дакле, што се тиче Владе Србије и мене као председнице Владе, министра просвете и министра финансија, за нас је "статус кво" најбоља политичка опција. Да ћутимо, не таласамо, не мењамо, не улазимо у тешке и непопуларне реформе које се тако лако истргну из контекста од стране политичких неистомишљеника. Уместо да покушамо да урадимо нешто за децу која имају право на савремено образовање примерено веку у којем се рађају и у којем ће радити и стварати. Али, то не би било фер и не би било одговорно. Наш посао је да правимо праведније друштво, здравије друштво, друштво у коме се труд и успех цене. Да ли ћемо успети у овоме не зависи само од нас као чланова Владе, зависи од свих нас у друштву јер се баш ова реформа тиче свих нас - наставника, професора, деце, родитеља, тетке, теча, ујни, стричева...

Зато би можда било паметно за наше друштво да нађемо неку другу реформу коју ћемо политички да спинујемо. Ова је стварно превише важна за то.

И на крају, захваљујем се "Данасу" што је објављивањем овог писма допринео дијалогу за који се залажем.

Пише: Ана Брнабић